

— Τί τρέχει ;... Κωμωπντία !... κᾶτι συνωμοσία... 'ς τὸ σπῖτι σου μᾶς σφάζουν.

— Καί μὲ δολοφονοῦν ἐμὲ τὸν ἴδιον, ἀντέταξεν ὁ μαρκήσιος σκοπῖμως.

— Τί τρέχει ἐντῷ ;

— Λύσατέ με πρῶτον, καὶ κατόπιν σᾶς λέγω.

— Κόψετε τὰ σκηνιά, διέταξεν ὁ στρατηγός.

Εἰς τῶν στρατιωτῶν ἐξετέλεσε τὴν διαταγήν, καὶ ὁ μαρκήσιος ἀφέθη ἐλεύθερος.

— Καί τώρα ἐξηγήσου, τί συμβαίνει ;

— Τί συμβαίνει ; δὲν γνωρίζω τίποτε.

— Πῶς !.. ντὲ 'ξέρεις τίποτε ; Στρατιώτῃ σφαγνμένο 'ς τὸ πόρτα...

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠνώνησεν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξομολογηθῇ εἰλικρινῶς πρὸς τὸν φίλον του.

Διηγῆθη ἐν ὀλίγοις ἱστορίαν τινὰ πλησιάζουσαν τὴν ἀλήθειαν.

Τέσσαρες ἄνδρες ὤρμησαν κατ' αὐτοῦ αἰφνιδίως καὶ πάνοπλοι λέγοντες :

— Ντὲν γκνωρίζεις ;

— Ἐνα μόνον, ἓνα λαθροθήρα.

— Ἐκντίκησι τότε !

— Τὸ ὑποπτεύω.

— Φοβερό αὐτὸ λαθροθήρα... καταντιώκουν ἕως τάνατο' καὶ ἔπειτα ;

Ὁ Ὀλιβιέρος διηγῆθη ὅτι πολιορκηθεὶς καὶ ἀπειληθεὶς διὰ πιστολίου ἐδέθη.

— Καί τὸ μαρκησία ;...

— Ἀνηπάγη.

— Ντὲν φώναζε ;

— Ἐφωμώθη ὡς ἐγώ, στρατηγέ. Κατάρθωσα ν' ἀπαλλαγῶ... Ἐφώναξα δυνατά, ἀλλ' οὐδεὶς μὲ ἤκουσε.

— Τοῖκοι χοντρό' σπῖτι μεγκάλο πολὺ !

Καὶ ὁ φὸν Γκέμπεν ἔξεσε τὴν κεφαλὴν ψιθυρίζων :

— Ἱστορία γκυναικῶν ! καὶ τί φοβεῖσαι ντιὰ τὸ μέλλον ;

— Τὸ ἀγνοῶ, στρατηγέ, ἀλλὰ πρέπει νὰ διπλασιάσετε τοὺς φύλακας.

— Ντὲν λείπει, ἐπαγκρύπνησι ! ἀλλὰ ἱστορία σου, μαρκήσιε, κατόλου καταρό !.. ντὲν πιστεύει !

Δὲν εἶχε πεισθῇ. Ἡ ἀφήγησις τῷ ἐφαινετο μὴ ἀληθής.

Ἐστράφη πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς αὐτοῦ καὶ τοῖς ἔδωσε διαταγὰς τινάς.

— Ντιπλασιάσετε φρουρά, αὐτὸ τὸ τόπο σκύλος... ἔπειτα ἐψιθύρισε :

— Κακὸ ντιάβημα... Τὸ ἔκαμα χωρὶς νὰ τέλω... Αὐτὰ τὰ δάση... Ληστότοποι !..

Καὶ ἡ δυσθυμία του ἐδιπλασιάσθη.

Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος δὲν ἐταράχθη.

Ἦτο ἐλεύθερος καὶ δὲν ἐφοβεῖτο ! ἡ ζωὴ του διεσώθη, ἡ κᾶν θὰ τὴν ἔχανε παλαίω, καὶ ἐγνώριζε νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ.

— Ἀ ! καλοὶ μου ἐξάδελφοι, ἐσκέπτετο, θὰ σᾶς ἐπανίδω.

Ἡ ὁμολογία τῆς πριγκιπέσσης δὲν τὸν ἀπησχόλει· εἶχε πολλοὺς τρόπους νὰ ἐξέλθῃ νικητὴς τῆς πάλης ταύτης, διότι ἐπὶ τέλους ἐκείνη ἐνήργησεν, αὐτὸς μόνον ἐμμέσως ἔλαβε μέρος εἰς τὴν δολοφονίαν ἐκείνην, καὶ ἡ ὁμολογία τῆς ἠδύνατο νὰ

ἐκληφθῇ ὡς συκοφαντία γυναικὸς ζηλοτύπου.

Δὲν εἶχε τὴν μαρτυρίαν τοῦ θύματος αὐτοῦ ;

Διὰ τὴν τιμὴν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ καὶ τῶν Σουβραί, δὲν ἔγραψε τὴν διαβεβαίωσιν ἐκείνην διὰ τῆς χειρὸς τῆς ἡ θνήσκουσα :

« Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ ζήσω, οὐδεὶς ἄς μὴ καταδιωχθῇ. »

Καὶ τὸ ὑπέγραψεν ὀλογράφως :

« Ἐλένη δὲ Ροσεβιέλ
· Μαρκησία δὲ Τανναί-Κουλάζ. »

Ἐπομένως θὰ ἔζη ἐπὶ μακρὸν ἔτι !

Θὰ ἐπάλαιβε βεβαίως, ἀλλὰ τοῦτο τὸν νύχαρίσκει. Καὶ θὰ ἐπλήρωνε μάλιστα μετὰ τοῦ τόκου τὴν ἐκδίκησιν εἰς ἐκείνους, οἵτινες τὸν ἐκράτουν καὶ τὸν ἀφῆκαν ἐντούτοις ἀνοήτως νὰ ζήσῃ !

Καὶ πάντα ταῦτα ἐσκέφθη ἐν διαστήματι δευτερολέπτου.

— Τέσσαρες μόνον ἦσαν, εἶπε, καὶ δὲν θὰ ἦναι μακράν· ἂν τοὺς κατεδίωκον, στρατηγέ ;

— Τὸ νύκτα στὸ ἀγκάτια ;

— Ἦρπασαν τὴν μαρκησίαν !

— Ἐκεῖνο τὰ ξαναρετῇ.

Καὶ ὁ φὸν Γκέμπεν τὸν παρετήρησε λοζῶς ὑποπτεύων ἔνεδραν.

— Κανεῖς ντὲ τὰ ἐξέλτη. Σεῖς πρὸ πάντων.

Καὶ ἐξῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Ὁ ὀρίζων πρὸς τὸ Σεβᾶν ἦτο ἐρυθροῦς ἔτι ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ χωρίου.

Περίξ τοῦ πύργου ὁ κῆπος ἐφαίνετο μελανός, οἱ ἐν τοῖς μαγειρείοις ἐκοιμῶντο.

Ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ τὰ πολύφωτα ἦσαν σβεσμένα. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκοιμῶντο ἐνδεδυμένοι καὶ ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῶν ἀνακλίντρων τῆς αἰθούσης. Φρουροὶ τινες μόνον ἐβάδιζον μετὰ κόπου ὡς ἐκ τοῦ φοβεροῦ ψύχους. Οἱ λόφοι ἐφαίνοντο μελανόχροες ὑπὸ τὸ ὥχρον φῶς τῆς σελήνης, ἥτις ὑψοῦτο ὀπισθεν τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ χωρίου.

Εἰς τοὺς πρόποδας τῆς πτέρυγος ρύαξ ἢ μᾶλλον χεῖμαρρος ἐκυλίστο θορυβῶν ὡς καταρράκτης ἐπὶ τῶν τάφρων, παρὰ τὰ τεῖχη τοῦ πύργου.

Ὁ φὸν Γκέμπεν περιφροντὶς, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ δασέος μύστακος αὐτοῦ, παρετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἀγρίαν ἐκείνην πεδιάδα, ψιθυρίζων :

— Κατηραμένος πόλεμος... ὅπου φονεύονται καθ' ἐκάστην ὡς οἱ λαγφοὶ ἀνὰ εἰς.

Καὶ ὤθησε τὸ παραθυρόφυλλον μετ' ὀργῆς. Αἶφνης περιεστράφη καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ πρὸ ὀλίγου ἔτι ὁ μαρκήσιος εἶχε κατακλίνει τὴν Σολάνζην.

Ἡ ἀκολουθία του ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, ἡ οἰκία ἄπασα ἐκινεῖτο ἐκ βάθρων.

Λοχαγὸς τις τῶν θωρακοφόρων ἤρπασε τὸν Ὀλιβιέρον ἐκ τοῦ λαίμου κραυγάζων :

— Μᾶς προδίδεις !

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

Εἰς τὸ προσέκει :

Ε Υ Α

Διήγημα Ἀλφόνσου δὲ Καλόννε

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Εἶτα ἐπανελάβεν :

— Αἱ σκέψεις τοῦ κυρίου Ἐπιτρόπου εἶνε δίκαιαι, εἰλικρινεῖς... Ἀμέσως μὲ ἔπεισαν. Ἀλλ' ἀπῆλθε, καὶ ὅλη ἡ ἀξία τῶν σκέψεων ἐκείνων μοὶ φαίνεται μηδαμινή· κενὸν παίγνιον λέξεων, ψευδῆ, ἀπάτη καὶ σοφίσματα. Ἀγαπῶ τὸν δὸν Λουδοβίκον καὶ ὁ συλλογισμὸς οὗτος εἶνε ἰσχυρότερος πάντων τῶν συλλογισμῶν.

« Καὶ ἂν αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ, διατί δὲν ἐγκαταλίπει τὰ πάντα νὰ μὲ ζητήσῃ, καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ, νὰ διαρρήξῃ τὰς ὑποσχέσεις του, καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του ; Δὲν ἐγνώριζον τί εἶνε ἔρως. Τώρα τὸ γνωρίζω. Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἰσχυρότερον αὐτοῦ, οὔτε εἰς τὴν γῆν, οὔτε εἰς τὸν οὐρανόν. Τί δὲν θὰ ἔκαμνον διὰ τὸν δὸν Λουδοβίκον ; Καὶ αὐτὸς τίποτε δὲν κάμνει δι' ἐμέ. Ἰσως δὲν μὲ ἀγαπᾷ. Ὁχι. Ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν μὲ ἀγαπᾷ. Ἦπατήθην. Ἡ ματαιοφροσύνη μὲ ἐτύφλωσεν. Ἐὰν ὁ δὸν Λουδοβίκος μὲ ἠγάπα, θὰ ἐθυσίαζε δι' ἐμέ τοὺς σκοπούς του, τοὺς ὅρκους του, τὴν φήμην του, τὴν ἐπιθυμίαν του τοῦ νὰ γίνῃ ἅγιος, τοῦ νὰ γίνῃ φωστὴρ τῆς ἐκκλησίας. Τὸ πᾶν θὰ μοὶ ἐθυσίαζεν. Ὁ Θεὸς ἄς μὲ συγχωρήσῃ... Εἶνε φοβερόν αὐτό, τὸ ὅποιον μέλλω νὰ εἶπω, ἀλλὰ τὸ αἰσθάνομαι ἐδῶ εἰς τὸν μυχὸν τῆς καρδίας μου· καίει ἐνταῦθα ὑπὸ τὸ θερμὸν μέτωπόν μου. Θὰ ἔδιδά δι' αὐτόν καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν μου !

— Χριστὲ καὶ Παναγία μου ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνία.

— Εἶνε ἀληθές, Παναγία μου· συγχώρησόν με, συγχώρησόν με... Εἶμαι παράρρων... Δὲν ἤξεύρω τί λέγω καὶ βλασφημῶ.

— Ναί, κόρη μου· εἶσαι ἄμαρτωλὴ. Θεέ μου, πῶς σοὺ ἐγύρισε τὸ κεφάλι αὐτὸς ὁ διαβολοθεολόγος. Ἐγὼ ἂν ἤμουν κατὰ 'σένα, δὲν θὰ τὰ ἔβαζα μὲ τὸν οὐρανόν, ποῦ δὲν πταίει τίποτε, παρὰ μὲ καίνο τὸ βρωμόπαιδο τὸν παληομαθητὴ, καὶ θὰ μ' ἐπλήρωνε καλὰ, ἦ, νὰ μὴ μὲ λένε Ἀντωνία, ἔτσι μοῦρχειται, νὰ πάγω νὰ τὸν εὐρώ, καὶ νὰ σοῦ τὸν φέρω ἐδῶ ἀπὸ τ' αὐτί, καὶ νὰ τὸν κάμω νὰ σοῦ ζητήσῃ συγχώρησι, καὶ νὰ σοῦ φιλήσῃ τὰ πόδια γονατιστός.

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλλα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρχει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐκαίνο, τὸ ὅποιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπίτροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοιχίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,